# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **A. T. D.**, zastoupen JUDr. Antonínem Šmídkem, advokátem se sídlem Jestřabí 974, Liberec, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2016, č. j. OAM-523/ZA-ZA02-HA08-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 29. 7. 2016, č. j. 58 Az 4/2016 – 42,

**takto:**

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení řízení o kasační stížnosti.

**III.** Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Antonínu Šmídkovi, advokátovi se sídlem Jestřabí 974, Liberec, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **4.114 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

## O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 19. 1. 2016, č. j. OAM-523/ZA-ZA02-HA08-2015, žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci. Namítal, že mu svědčí právo na udělení humanitárního azylu. Žije na území ČR s manželkou a dvěma dětmi, má zde i švagrovou a tedy i rodinné zázemí, které by mu v případě udělení humanitárního azylu poskytlo klid a čas, aby mohl pro sebe změnit účel pobytu. Dlouhodobý pobyt mu zanikl v roce 2010 v době, kdy byl ve výkonu trestu a neměl tedy možnost připravit si potřebné přílohy k podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu nad 90 dní. Žalovaný neshledal důvody pro doplňkovou ochranu z důvodu sloučení rodiny podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, nelze však přezkoumat, jak žalovaný o této otázce uvážil. Právě tento důvod je totiž zcela zřetelný a žalobce se ho dovolával pro případ, že by žádost o mezinárodní ochranu podle § 14 zákona o azylu nebyla akceptována.

[2] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele a zpravidla nepřichází v úvahu tehdy, když tvrzení uvedená žadatelem o udělení mezinárodní ochrany je třeba zvažovat v rámci důvodů pro udělení azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalobce neuvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti, které by byly důvodem pro možné udělení humanitárního azylu. Snaha o společné soužití s partnerem, případně s nezletilým dítětem, jsou zcela jistě důvody pochopitelné, avšak nikoliv natolik závažné a naléhavé, aby bez přistoupení dalších okolností mohly být vnímány jako výjimečné, tedy zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu upravujícího udělení humanitárního azylu. Nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný neodůvodnil neudělení doplňkové ochrany z důvodu sloučení rodiny podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Uzavřel, že azylovým řízením nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem. Stěžovatel odkazuje na zvláštní okolnosti týkající se jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Zejména s přihlédnutím k jeho individuálnímu, pravděpodobně ne běžně posuzovanému příběhu, existuje důvod ke změně právního posouzení či novému právnímu posouzení humanitárního důvodu, či doplňkové ochrany. Žalovaný překročil meze správního uvážení v otázce posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu a porušil tak zákaz libovůle. Domnívá se, že žalovaný *a priori* udělování azylu omezuje na minimum. Krajským soudem odkazovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu k otázce, zda lze za humanitární důvod k udělení azylu považovat společné soužití s manželem či nezletilými dětmi, vnímá jako popírající význam rodiny pro společnost a pro vývoj dítěte. Takové závěry popírají i poznatky z oblastí, jako je sociologie a psychologie, neboť úplná rodina nesporně poskytuje potřebnou péči, jistotu, bezpečnost, citovou podporu a ochranu rodinných příslušníků.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že hlavním důvodem řízení o udělení mezinárodní ochrany je snaha stěžovatele, aby touto cestou svůj pobyt zlegalizoval. V minulosti nezrealizoval prodloužení svého pobytu, z důvodu nepodmíněného trestu odnětí svobody v délce trvání 10 let (trestní řízení bylo vedeno pro pěstování, obchodování a mezinárodní obchodování s marihuanou). Stěžovatel o mezinárodní ochranu formou azylu požádal až v době svého propuštění z vězení poté, co mu reálně hrozilo vyhoštění z území České republiky. Takové důvody ale nelze podřadit důvodům pro udělení mezinárodní ochrany, neboť jejich výčet je zcela taxativní a snahu o legalizaci pobytu rozhodně neobsahuje. K legalizaci pobytu však namísto mezinárodní ochrany slouží instituty jiné.

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se podle § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006,

č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[6] Stěžovatel se k přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. výslovně nevyjádřil. Nejvyšší správní soud neshledal přijatelnost kasační stížnosti ani ze samotného obsahu námitek, a to z následujících důvodů.

[7] Přestože má stěžovatel v České republice manželku a dvě děti, jejich návratu do země původu nic nebrání, rodinný život mohou realizovat v zemi původu. Právo na soukromý a rodinný život, tak jak je garantováno mezinárodním právem, nezaručuje právo na výběr nejvhodnějšího místa k rozvíjení rodinného života. Pokud chce stěžovatel setrvat na území České republiky, má možnost svůj pobyt řešit podle zákona o pobytu cizinců. Nadto kasační soud dodává, že stěžovatel jen v obecné rovině namítá specifické okolnosti jeho azylového příběhu, nicméně žádné mimořádné individuální okolnosti, které by byly důvodem pro možné udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany, ve skutečnosti netvrdí a neučinil tak ani v řízení před krajským soudem.

[8] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 220/2015 - 35, „*O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu osob lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, například tehdy, má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě.*“ (Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27). V nyní projednávaném případě stěžovatel takto vypjatou životní situaci netvrdil, a to ani v kasační stížnosti ani v předcházejících řízeních před krajským soudem a žalovaným.

[9] Rovněž potřeba legalizace pobytu na území České republiky není zákonným důvodem pro přiznání azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69).

[10] Všechny stěžovatelem namítané otázky již byly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, a to bezrozporně. Soud neshledal důvod pro judikaturní odklon ani žádné zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu či aplikaci hmotného nebo procesního práva. Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a není tedy důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[12] Ustanovenému advokátovi Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za zastupování dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, 3.100 Kč za jeden úkon právní služby (sepsání a podání kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč. Současně Nejvyšší správní soud advokátovi přiznal částku 714 Kč odpovídající příslušné sazbě daně z přidané hodnoty, kterou je povinnen odvést. Celkem tedy byla výrokem III. tohoto usnesení přiznána částka 4.114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu, a to do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu